

CATAC. Via Laietana 57, 4t 3a BCN. Tel 93 317 31

Juny 2013

AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

EL CONTRAINFORME (2/12) (Sobre l'Informe per a la reforma de l'Administració)

2. El Consell Assessor per a la Reactivació (CAREC)

Amb la finalitat (o l'excusa) de reactivar l'economia¹ el Govern de la Generalitat va crear el gener de 2011 el Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement.

L'exposició de motius del Decret de creació del dit Consell deia que el creixement econòmic passa per:

- augmentar la competitivitat del nostre teixit empresarial
- finançar projectes que afavoreixin el creixement
- aprofundir en el procés de les reformes necessàries

Tenint en compte per qui està format i quins són els antecedents del Govern que aprova el Decret, no resulta difícil la traducció d'aquest objectius al llenguatge del carrer:

- l'augment de la competitivitat passa per baixar salaris i precaritzar les condicions laborals dels treballadors
- els projectes que cal afavorir són els del cercle d'empresaris que envolta aquest Govern (o que el posa). D'ordinari projectes amb poca inversió privada, important inversió pública, grans i ràpids beneficis i escassa ocupació.
- les reformes que cal fer són aquelles tendents a desmuntar els sistemes de protecció social (sanitat, pensions, assistència social), els sistemes de control del poder polític (oficina antifrau, sindicatura, intervenció,...) i la pròpia imparcialitat (laboralització), ja prou malmesa, de l'Administració

¹ Es planteja aquí la qüestió de la veritable capacitat d'incidència sobre l'economia que pot tenir una Administració on el 90% del seu pressupost li ve de l'Estat Central i amb el qual amb prou feines pot pagar les seves despeses de funcionament (de fet no les paga). A tot això, descomptem el 16.000 milions que cada any marxen de Catalunya per no tornar.

Però tornem al Consell Assessor. Aquest es crea per a ser "òrgan col·legiat assessor del president". Ens preguntem doncs, per a què nassos serveix el Consell Executiu i els seus consellers. Paradoxalment, els que s'omplen la boca per a eliminar duplicitats, dupliquen un organisme de primera magnitud com ho és el Consell Executiu.

Les **funcions** d'aquest Consell Assessor, no són difícils de retenir: com el seu nom il·lustrativament indica

- la primera funció és "assessorar el President";
- la segona funció es "proposar el que consideri adequat";
- finalment (ens en saltem una per ser encara més irrellevant) executar els treballs per fonamentar les seves propostes (naturalment això amb el suport "d'analistes externs").

Es a dir, de portes enfora, no té cap funció definida.

Aquest Consell, **es compona** de 15 membres, que tria el seu President com li dóna la reial gana, les reunions també es fan quan li sembla al President i l'ordre del dia, endevineu qui el decideix (el President). Tot això, pot semblar broma (per als incrèduls us remetem al Decret 99/2011, d'11 de gener, DOGC 5795/2011, de 13 de gener).

Les **condicions que ha de tenir el President** d'aquest Consell són:

"persona de reconegut prestigi en l'àmbit acadèmic, empresarial o professional".

Així doncs, qui millor que algú que, tot i que el fan passar per empresari, ha estat sempre vinculat a la cosa pública a través de les concessionàries d'autopistes, Salvador Alemany, que actualment és president d'Abertis, participada principalment per La Caixa i, per tant, un home d'Isidre Fainé.

I a qui hauria de proposar un "empresari" de pro com a membre de tan il·lustre institució. No precisament a empresaris de l'economia productiva ni persones especialment compromeses amb la societat i defensores del bé comú i la cosa pública:

- un soci - director de PriceWaterhouseCoopers,
- el director executiu i economista en cap de La Caixa,
- un conseller del Banc d'Espanya (del que en parlarem més endavant),
- el responsable de l'àrea fiscal del despatx d'advocats Gómez-Acebo i Pombo,
- un conseller de Port Aventura i de Saba Infraestructures,
- el director general de Simon Holding,
- el president del Grup Banco Mediolanum
- el director corporatiu del gabinet de presidència i estudis d'Abertis,
- entre d'altres.

Com veiem, es tracta d' importants representacions del sector financer, que tan ha fet per a la construcció de la societat idíl·lica en què ara vivim.

Amb aquests antecedents, no sembla que la reactivació econòmica hagi de passar precisament pel manteniment dels drets i dels serveis socials i sí en canvi per que les propostes que eventualment pugin sorgir d'aquest grup vagin adreçades a afavorir el seu

posicionament en el mercat no tan sols en detriment de la cosa pública sinó en perjudici de les normes de competència del propi mercat.

Si el partit en el Govern no disposa de les persones necessàries per a que, des del sector públic i, per tant en benefici de la comunitat, s'adoptin les decisions adequades per a sortir de la crisi, és que no es tracta del Govern dels Millors, sinó dels Govern dels Inútils i, si no són útils ja que, per a prendre les seves decisions o per a estar informats del que passa i de perquè passa, necessiten que altres, des de posicions no precisament socials, els hi diguin el que cal fer, el millor que poden fer és renunciar al Govern, convocar eleccions i no presentar-s'hi (els ciutadans, podem fer molt en aquest sentit per a ajudar-los).